

ΝΕΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

*[Τὴν 4ην Φεβρουαρίου 1966 ἐξελέγη παμψηφεί ὑπὸ
τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, τὴν δὲ 1ην Ἰουλίου 1966 διωρί-
σθη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας ὁ
κ. Δημήτριος Πάλλας, διαδεχόμενος τὸν λόγῳ ὀρίον ἡλι-
κίας ἀποχωρήσαντα καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ὁρλάνδον].*

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΩ. ΠΑΛΛΑΣ

Ὁ Δημήτριος Πάλλας ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαλαμίνα τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1907 καὶ ἀνετράφη ἐντὸς ἐκκλησιαστικοῦ περιβάλλοντος, μὲ μακρὰν — πλεον τοῦ αἵματος — οἰκογενειακὴν παράδοσιν ἱερατικῆς διαδοχῆς. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ τότε Ἑλληνικὸν Σχολεῖον Σαλαμίνας, ἐνῷ συγχρόνως ἐξεμάνθανε τὴν ξυλουργικὴν τέχνην πλησίον τοῦ πατρὸς του, πρὶν ὁ τελευταῖος προσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, ὡς ἱερεὺς, τελευταῖος τῆς οἰκογενειακῆς σειρᾶς ἱερατικῆς διαδοχῆς.

Τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς διεξῆλθεν εἰς τὸ Β' Γυμνάσιον Ἀθηνῶν. Τὸ ἔτος 1925 ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε πτυχίον (1930) μὲ τὸν βαθμὸν Λίαν Καλῶς. Ἐσπούδασεν ἐργαζόμενος. Μετὰ τὸ πέρας τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν ἐνεγράφη καὶ παρῆκολούθησε μαθήματα εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολήν, ἐπανάλαβε δὲ ἀργότερον τὰς φιλολογικὰς σπουδὰς του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὸν διδακτορικὸν του τίτλον (1965).

Δευτεροετῆς φοιτητῆς ὢν, προσελήφθη εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον παρὰ τῷ καθηγητῇ Γεωργίῳ Α. Σωτηρίου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε καὶ ἐν στενοτέρᾳ ἐννοίᾳ μαθητῆς. Κατὰ τὸ ἔτος 1933, ἐπιτυχὸν εἰς διαγωνισμόν, διωρίσθη ἐπιμελητὴς ἀρχαιοτήτων καὶ ἐτοποθετήθη ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ αὐτὸ Μουσεῖον, ὅπου ὑπηρέτησε μέχρι τοῦ ἔτους 1939. Τὸ 1944, διαβαθμισθεὶς εἰς ἔφορον βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν νεοσυσταθεῖσαν τότε Γ' Ἐφορείαν Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων (Πελοποννήσου, Ἐπτανήσου καὶ Ἠπείρου) καὶ ὑπηρέτησεν εἰς τὴν Κόρινθον μέχρι τοῦ ἔτους 1965, ὅτε ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐχθρικῆς Κατοχῆς, τυχὼν ἐκπαιδευτικῆς ἀδείας δι' Ἑσπερίαν, δὲν ἔκαμε χρῆσιν αὐτῆς, θεωρήσας ὡς ὑποχρέωσίν του νὰ πράξῃ τὸ καθήκον του παραμένων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ τὴν Ἀπελευθέρωσιν ἐπανήλθεν εἰς τὸν ὑπηρεσιακὸν βαθμὸν, τὸν ὅποιον εἶχε πρὸ τοῦ

πολέμου, μὴ εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεώς του εἰς τὸ ἀρμόδιον Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον πρὸς κρίσιν. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαν δ' ἐπώδυνον ἐσωτερικὴν κατάστασιν ἀπεμακρύνθη τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας (1947), ἐπανελθὼν δ' εἰς αὐτὴν (1952) ἐτοποθετήθη εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, ὅπου καὶ διέτρεξεν ὁμαλῶς πλεόν τὴν ὑπαλληλικὴν του σταδιοδρομίαν.

Εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον κατήρτησε τὸν κατάλογον τῶν χειρογράφων τοῦ Μουσείου τούτου. Κατὰ τὰ ἔτη 1938 καὶ 1939 εἰργάσθη εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ καταλόγου τῶν ἑλληνικῶν χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν τῆς Ἑλλάδος. Ὡς ἐπιμελητὴς καὶ κατόπιν ὡς ἔφορος ἀρχαιοτήτων διενήργησεν ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Σαλαμίνα, Κόρινθον καὶ τὴν περιοχὴν Κορινθίας, Ἀργολίδα, Θεσπρωτίαν, Πρέβεζαν, Νικόπολιν, Μεσσηνίαν καὶ προσέτι μικρὰν ἀνασκαφικὴν ἐξακρίβωσιν εἰς τοὺς Φιλίππους. Σημαντικώτερα ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν του ὑπῆρξεν ἡ ἐν Λεχαίῳ τῆς Κορίνθου (1956 - 1961 καὶ 1965), ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς φῶς παλαιοχριστιανικὴν βασιλικήν, ἐκ τῶν πλεόν ἀξιολόγων, καὶ συγκρότημα παλαιοχριστιανικῶν οἰκημάτων.

Τὴν 4ην Φεβρουαρίου 1966 ἐξελέγη παμψηφεί τακτικὸς καθηγητὴς τῆς τακτικῆς ἔδρας τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας.